

Andrej Medved:

ONKRAJ RUMENEGA SADOVNJAKA

1.

V gostem žolču podobnem tolmunu sredi tihega

močvirja

so ležali

pokriti s potemnelimi

madeži

na mirujoči zelenkasti površini

počasnega rečnega studenca

Mirno so plavali kakor pijanci v umazanih

progastih

hlačah in

barvastih srajcah

Z očmi ki so molče gledale kvišku

Z mlahavimi gibi telesa

Polni težkih glasov

Preproga rumene svetlobe se je enakomerno prelivala

skozi zaporedja

sončnega

prostora

Bele sence hrastovih in javorovih

listov

so težko ležale

na lepljivih obrazih

nemih prikazni

Bile so kakor moreče sanje v breztelesnem

močvirju z gladko

odrezanimi

površinami

poševno nagnjenih

z mahom poraslih

sten

ki so se dvigale

kakor zatohle

črne

jame

polne majhnega in lepljivega bodičastega
grmičevja

In poletni glasovi so se pričeli proti večeru
spuščati

v nedoločne obrise
odmaknjenih
predmetov

kakor široke
prazne sence
neznancev

Razgaljeni ne ozirajoči se
so ležali
pogreznjeni
v nedoločnost in minljivost
vročega
večera

Sonce pa je postajalo črno in mesec
ves rdeč

kakor dozorevajoči
sadeži

v sadovnjakih onkraj
močvirja

Odprti in čisti lokvanji so bili dolgi in vitki kakor
bele
alge

V pomladnih vrtovih
z modrokljunimi pticami
v vrhovih
dreves

so kričali na rdeče oblake
ki so se podili

mimo

Kričali so tudi v nebo in v sonce in v
rdeče
breze

In potem obmolknili

Brez obraza in brez
imena

so prispeli tja

kjer jih nihče več ni pričakoval

V belih oblačilih

Z razpetimi dolgimi lasmi
ki so se komaj opazno

pregibali

2.

In skozi vrbe ob stoječih studencih je deževalo

sonce

3.

In takrat je bil dan sedemdesetkrat sedmih zvonov
In ob uri ki se je

spremenila v nerazumljivi
trenutek
večnosti

je zagrmelo iz odprtega
neba

In zgorela je zemlja

In zgorela so drevesa

In vsa zelena trava

In morje je postalo kri

In orel je kriknil z glasom obupanca

In dan je bil ključ k žrelu brezna

Štirje beli divji konji
so dirjali preko grobov malikov

Zdaj spijo v samoti molčanja

Zvezani z nočjo dneva

S temo pozabe

Z bolečino v prsih

4.

Ljudje pa bodo iskali smrti pa je ne bodo našli in bodo
želeli

umreti

a smrt bo

bežala od njih

5.

Mrtve doline konj so posejane z divjimi
belimi grivami

In zeleni topoli

In izpeta luna v odsevu rečnih sadovnjakov

In skrivnost odprtih morskih dlani

Mirnost
pogreznjenih
vodnjakov
Sonce ki je postalo visoko in težko

In sence
porojene iz nesporazuma
ki ostajajo
kakor dih
kakor molk

Podobe uprte v začetek

Podobe
tam kjer se začenja
zavest o koncu

Jate utopljenцев

IN pomlad pomlad kakor rumen topel odsev neba
v praznem
prostoru

kakor rdeče rumeni drevoredi na obalah ponovno vzcvetelih
kostanjev

IZGUBLJENOST PROSTORA

1.

Bronasti odsevi sončnih poti

2.

Napet jeklen lok je kakor let mrtve ptice

Kot dolgonogi pelikani
se med travami
sprehaja rastoče sonce

Med listjem visokih borovcev se pretaka
kovinski zvok
hladnih rezil
lune

Vrhovi dreves so polni
ptičjega molka